

i Virkeligheden sige, at det vil være en let Maade at faa gamle Sager taget op paa igen. Lad os tænke os en Sag, som ikke mere kunde tages op, fordi den en Gang var afgjort ved Højesteret. Hvad gør saa Ministeren? Han gaar den Vej, naar en har injurieret en Dommer, at sige til Dommeren, at han skal anlægge Injuriesag. Denne Sag, som ikke mere kan tages op, fordi den har fundet sin endelige Afgørelse ved Højesteret, skal saa igen kunne bringes for Retten i Form af et Injuriesøgemaal; men saa vil man under den Form kunne tilsidesætte de gældende Regler paa dette Omraade, og det forekommer mig uheldigt.

Naar Justitsministeren mener, at der bør anlægges en saadan Sag, bør han ikke kunne skyde sig ind under, at det er Dommeren, der anlægger Sagen, men saa maa Ministeren sige: Jeg tager Ansvaret for, at en saadan Sag bliver anlagt, og derfor anlægges det offentlige denne Sag.

Endelig tror jeg ogsaa, at man vil kunne klare sig, uden at Justitsministeren faar denne Ret. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis Justitsministeren taler med en Dommer om at anlægge en Injuriesag, vil Dommeren i mange Tilfælde bøje sig og sige: Jeg finder det i og for sig ikke nødvendigt, men ønsker man det fra Administrationens Side, skal jeg gøre det. I det Tilfælde, Administrationen virkelig ønsker det, tror jeg ogsaa, den vil kunne faa en saadan Sag anlagt.

Jeg kan derfor ikke se, at Justitsministeren bør have den Ret, her er Tale om, og jeg tror ikke, at Ministeren ifølge den gældende Regel har denne Ret. Hvis den gældende Ret faktisk var, som Ministeren mener, kunde jeg derfor ønske et Lovforslag, der netop gik i modsat Retning, og som sagde, at en Justitsminister ikke bør have denne Ret i saadanne Tilfælde. Imidlertid ligger Sagen jo saaledes, at det ikke er afgjort ved Domstolene, hvorledes den nugældende Lovgivning skal forstaas. Jeg synes derfor ikke, der er Trang til Lovforslag, hverken i Retning af at tillægge Ministeren Retten eller i Retning af, at han ikke skal have denne Ret. Vi maa kunne enes om at holde os til den gældende Lov og overlade dens Fortolkning til Domstolene, hvis den skal fortolkes. Jeg for mit Vedkommende tror, at Domstolene vil komme til det Resultat, at Justitsministeren ikke kan paalægge en Dommer at anlægge en saadan Sag; men det er et Spørgsmaal, vi kan faa afgjort ved Domstolene, naar vi lod Ministerens Forslag her gaa ud. Jeg kan i alt Fald sige, at vi for vort Vedkommende er imod dette Forslag, vi mener,

det griber ind i Dommernes Uafhængighed, og at der staar andre Udveje til Ministerens Disposition; vi mener endvidere, at Bestemmelsen vil medføre, at gamle Sager, som ikke mere kan komme op, fordi de er afgjort ved Højesteret, kan tages op igen, og det mener vi er uheldigt.

Jeg er enig med den højtærede Justitsminister i, at han ikke optager Regler om Mahnverfahren fra tysk Ret. Justitsministeren har jo afslaaet at indføre disse Regler for Sønderjyllands Vedkommende; saadanne Afslag er ogsaa givet tidligere. Efterhaanden som man nede i Sønderjylland vænner sig til de nu for Sønderjylland gældende Regler, vil man være tilfreds med dem, f. Eks. med Hensyn til Reglerne om Forligsmægling; og navnlig i Smaasager vil Parterne blive hjulpet paa alle mulige Maader. Der er noget i Udtalelsen fra Politimesteren i Tønder om, at Befolkningen endnu ikke har vænnet sig til dansk Administration paa dette Omraade; men efterhaanden som den vænner sig til det, vil den være godt tilfreds dermed. Spørgsmaalet har undertiden været rejst ogsaa fra gammel dansk Side, men dertil maa vi naturligvis sige det samme. Spørgsmaalet opstaar ganske naturligt, fordi Udgifterne er store, der vil gaa lang Tid; men man kan ikke gaa over til et andet Institut, det vilde være for farligt.

Jeg billiger ligeledes, at den højtærede Justitsminister med Hensyn til Autorisation af Fuldmægtige ikke er gaaet den Vej, at dette skulde være tilstrækkeligt til at blive Landsretssagfører, ligeledes, som jeg før nævnte, at der ikke kommer nye Regler med Hensyn til Alimentationssager.

Til Slut maa jeg maaske derfor have Lov til at bemærke: Som det vil fremgaa af, hvad jeg har udtalt, er vi paa mange Punkter enige med den højtærede Justitsminister. Om selve Hovedspørgsmaalet, om Princippet, er vi ogsaa enige, og vi vil haabe, at disse Bestemmelser kan gennemføres, som de er foreslaaet, men at vi gerne vil have nogen Garanti for, at vi paa disse Omraader med Umiddelbarheds- og Anklageprincippet Gennemførelse ikke vil faa større Udgifter; og navnlig vil jeg gerne betages den Ængstelse, jeg har, nemlig at man er inde paa en Tendens til at lægge for meget fra Domstolene over paa Politiet, at man tager for meget fra Underdommerne og lægger det over paa Landsretterne og derved overbebyrder to Kredse, som i Forvejen har tilstrækkeligt, men fritager en Kredse af Embedsmænd, som nu ikke har tilstrækkeligt, men som selv siger, at de godt kunde